

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 lipca 2017 r.,
w sprawie **M.D.W.**,
skazanego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.,
z dnia 30 grudnia 2016 r., sygn. akt II Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.,
z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt VII K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt VII K (...), M.D.W. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., za które wymierzono mu karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki dziennej na 200 zł.

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 30 grudnia 2016 r., sygn. akt II Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego M.D.W. oraz Urząd Celny w Ł., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Ł..

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. wniósł obrońca skazanego M.D.W., podnosząc zarzut uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą, tj. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Ł. i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Ł. oraz o umorzenie postępowania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Ł. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o pozostawienie jej bez rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M.D.W. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k., w przypadku skazania na inną karę, niż kara bezwzględnego pozbawienia wolności, kasacja wniesiona przez strony może być oparta wyłącznie na zarzucie podnoszącym wystąpienie jednej z przesłanek określonych w art. 439 § 1 k.p.k.

Z uwagi zatem na fakt, że M.D.W. został skazany na karę grzywny, kasacja wniesiona przez jego obrońcę mogła być rozpatrywana jedynie w zakresie, w jakim podnosiła wystąpienie uchybień, stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze. W tym kontekście należy stwierdzić, że wskazanie przez skarżącego na wystąpienie przesłanki określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. jest oczywiście nietrafne. Obrońca skazanego upatruje zaistnienia tej przesłanki w „bezwzględnej bezskuteczności przepisu tworzącego zestaw znamion zarzucanego oskarżonemu czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s., w postaci art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, który jako nienotyfikowany przepis techniczny (...) nie mógł być zastosowany wobec oskarżonego w niniejszej sprawie, co stanowi inną okoliczność wyłączającą ściganie wyrażoną w art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.”. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się natomiast, że „zagadnienie znaczenia braku notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych może mieć hipotetycznie znaczenie z punktu widzenia wypełnienia znamion blankietowej normy art. 107 § 1 k.k.s., bądź stanowić ewentualną przesłankę do oceny w kwestii ich dekompletacji. W tym aspekcie, przynajmniej potencjalnie mogłaby podlegać rozważaniu jako ujemna

przesłanka określona w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Ta jednak nie została wymieniona w przepisie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., jako bezwzględna podstawa uchylenia orzeczenia. Niewątpliwie natomiast – skoro zagadnienie obowiązywania normy determinującej krąg znamion określonego typu przestępstwa – z punktu widzenia przesłanek procesu – należy do kategorii objętej dyspozycją art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., to nie sposób uznać ją za «inną okoliczność wyłączającą ściganie» w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. (...) Ten charakter mają bowiem przeszkody prawne spoza katalogu zamieszczonego w art. 17 § 1 pkt 1–10 k.p.k., wynikające z ustawy albo umów międzynarodowych takie, jak np. abolicja, konsumpcja skargi publicznej, list żelazny, czy też ograniczenia wynikające z zakresu przekazania osoby przekazanej w wykonaniu Europejskiego Nakazu Aresztowania” (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2015 r., II KZ 22/15, LEX nr 1729664*).

Co więcej, nie ma racji obrońca skazanego powołując się na brak notyfikacji art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. W tym zakresie przypomnieć należy, że art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych – w jego pierwotnym brzmieniu – nie był notyfikowany Komisji Europejskiej, a nastąpiło to dopiero w związku z jego nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (*Dz.U. poz. 1201*) i która to zmiana weszła w życie z dniem 3 września 2015 r. Sama ustawa zmieniająca została notyfikowana Komisji Europejskiej w dniu 5 listopada 2014 r. pod numerem 2014/0537/PL, zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (*Dz.U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597*), które wdraża dyrektywę 98/34/WE (*druk sejmowy nr 2927, adnotacja na tekście ustawy opublikowanym w Dz.U. z 2015 r. poz. 1201*). W chwili popełnienia przestępstwa przez M. D. W. (w okresie od 9 września 2015 r. do 1 grudnia 2015 r.) przepis art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych – wbrew temu, co twierdzi obrońca – był notyfikowany Komisji Europejskiej.

Niejako już na marginesie należy także wskazać, że skazanemu zarzucano i w prawomocnym wyroku przypisano prowadzenie i urządzenie gier na automatach do gier poza kasynem gry i bez zezwolenia wbrew m.in. przepisowi art. 6 ustawy o grach hazardowych, który to przepis – uzupełniający normę blankietową zawartą w

art. 107 § 1 k.k.s. – nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych”, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania tego przepisu (wyrok TSUE z dnia 13.10.2016 r., C-303/15)

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzut skarżącego za bezzasadny w stopniu oczywistym, przy czym obciążył skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

as